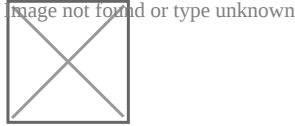

Αθεία - Τίτλος μεγάλος και «καύχημα» για τον σημερινό άνθρωπο (Σάββας Ηλιάδης, Δάσκαλος)

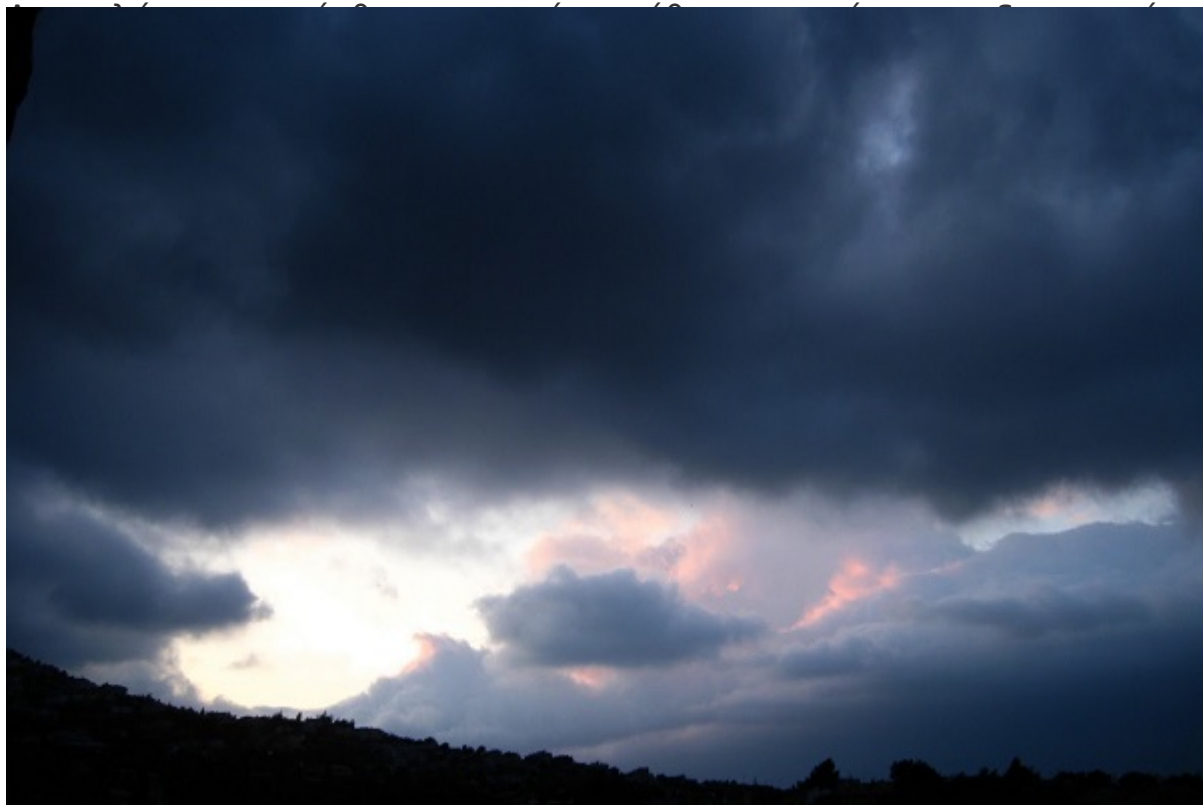
/ [Πεμπτουσία](#)

«Μυστικά άνθη: Η αθεία, το καύχημα της εποχής»

«Αθεία! Τίτλος μεγάλος και καύχημα για τον σημερινό άνθρωπο. (σημ. Μιλάει για την περίοδο πριν από το 1965, δηλ. πριν από τουλάχιστον 50 χρόνια).

Όποιος τον αποκτήσει (και για να τον αποκτήσει, φτάνει να χειροτονηθεί μοναχός του άπιστος), γίνεται παρευθύν στα μάτια των άλλων σοφός, κι ας είναι αμόρφωτος, σοβαρός κι ας είναι γελοίος, επίσημος, κι ας είναι αλογάριastos, υπεράξιος κι ας είναι ανάξιος, επιστήμονας, κι ας είναι κουφιοκέφαλος.

...ε όλο που
...οχιά, που
...ταλάβει...

Αυτοί οι

τιτλοφορούμενοι άπιστοι, σε καιρό που επιδείχνουνε την εξυπνάδα τους, φουσκωμένοι από τον κούφιον αγέρα της περηφάνειας κι από την πονηρή ευστροφία του μυαλού τους, δεν είναι σε θέση οι δύστυχοι να νοιώσουνε πόσο ανόητοι και στενόψυχοι φαίνονται σε κείνους που πιστεύουνε. Γιατί, για να πιστέψουνε ζητάνε κάποιες αποδείξεις που κάνουνε τον πιστό να τους ελεεινολογεί για την περιορισμένη αντίληψη που έχουνε για το πνεύμα και για τα πνευματικά ζητήματα...

Η απιστία υπήρχε πάντα. Μα σήμερα (~1960), με την αποτρόπαια ματαιοδοξία που μας τρώγει, την επιδείχνουμε σαν να μας δίνει τη μεγαλύτερη αξία. Όποιος έχει πίστη στο Θεό και στην αλήθεια που φανέρωσε, είναι καταφρονεμένος, σαν στενόμυαλος κι ανόητος και τραβά πάνω του όλα τα περιγελάσματα. Λογαριάζεται για «βλαμμένος» από τον πολύ κόσμο, μάλιστα από τον κόσμο που ξέρει να τα καταφέρνει στη ζωή, να «πετυχαίνει», να βγάζει λεφτά, να καλοπερνά, να μη δίνει πεντάρα για τίποτα, κατά το ρητό που λέγει: «Φάγωμεν και πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν». Για τούτο χρειάζεται μεγάλο θάρρος και να περιφρονά την εκτίμηση του κόσμου και το υλικό συμφέρον του, όποιος λέγει πως έχει πίστη στο Θεό.

Ενώ εκείνον που καυχιέται πως δεν πιστεύει τίποτα, α) Τον έχει ο κόσμος σε μεγάλη υπόληψη και σεβασμό, μάλιστα όσο περισσότερο άπιστος λέγει πως είναι, τόσο περισσότερη είναι η εκτίμηση και ο σεβασμός που φανερώνει ο έξυπνος και σοβαρός κόσμος στο πρόσωπό του. Ο τέτοιος άνθρωπος είναι συνοφρυωμένος, με λίγα και βαριά λόγια, αράθυμος και απότομος, «θετικός άνθρωπος», «γερό μυαλό». β) Όλα του έρχονται βολικά και δεν σκοτίζεται, δεν στενοχωριέται για τίποτα. Δεν έχει ευθύνες και ζαλούρες: «Εδώ κάτω, λέγει είναι η Κόλαση κι ο Παράδεισος. Η ζωή είναι για να την απολαμβάνουνε οι έξυπνοι. Οι κοιμισμένοι κι οι αφιονισμένοι, ας πεθάνουνε».

Εξ άλλου, δεν υπάρχει πιο εύκολο πράγμα από το να κάνεις τον άπιστο! Πατάς ένα μονάχο κουμπί κι όλα σου έρχονται βολικά. Ο διάβολος είπε στο Χριστό: Πέσε προσκύνησέ με και θα γίνουνε οι πέτρες ψωμιά, «οι λίθοι άρτοι».

Αυτά και άλλα παρόμοια γράφει ο μεγάλος Κόντογλου, με το ίδιο πνεύμα σε όλα τα κείμενά του, με την αγωνία και την αγάπη του για τους αδελφούς, τους βαπτισμένους, για τους οποίους, αν και μιλούσε πολλές φορές με σκληρά λόγια, μέσα σ' αυτά κρυβόταν η βαθιά επιθυμία του να βρεθούν στο δρόμο της σωτηρίας.

Αληθινά, επίκαιρος όσο ποτέ άλλοτε ο Φώτης Κόντογλου. Ήταν «λίθος προσκόμματος» για την εποχή του, με τη ζωή του πρώτα, που ήταν ασκητική,

ομολογιακή και σύμφωνη με την ρωμαϊκή παράδοση. Ζούσε κατά το «λάθε βιώσας», μέσα σε μία πολυπληθή πολιτεία, σαν ασκητής, παρά τις προσκλήσεις και προκλήσεις που δεχόταν από «τον καλό κόσμο».

(συνεχίζεται)